

„Bűnöző és káromló világ ez, attól, ahogyan írja ránéz, és attól, amilyen: angyalkák, nippek, csipketerítők, buja tiszik, szenteskedő-kéjsóvár asszonyok istentelen tenyészete. Itt az emberei is olyanok, mint egy trópusi kert húsevő virágszörnyei. A négy novella konfliktusa éppen abban a feszültségben van, ami a gyerekkori kertélmény hagyományos idillikussága és kegyetlen valósága között áll fenn... Hallatlan szépséggel fogalmazza meg a rútat és megvetendőt. „Még csak” szerkeszteni tud, „még csak” intenzíven lefelé fűdni: egy önjáró lélek igazságát pillanthatjuk meg ebben az első könyvben, melyekben máris a szuverén, eredeti prózáirót köszönhetjük” – írta Balassa Péter Pályi András *Tiéd a kert* című első kötetéről.

Új könyvének két történetében a már kiforrott, kész prózáiró szól az olvasóhoz. A főszereplő: két nő; a forma: belső monológ. Betegen, piszkosan, rongyosan fekszik a penészes falú, összeroskadással fenyegető házban özvegy Magyarné, Maday Veronika; egyik lázálomból a másikba zuhanva. Motyog és átkozódik; hol a jelenben, hol a múltban jár föl-le csúszva az emlékek és víziók járatain. Iszonyú élete volt. Házassága szörnyű, a szeretetet, a megértést, a szexuális örömeket nem ismerte; a vágy gyűlöletté, undorrá, félelemmé torzult testében. Valami hihetetlen, imponáló és gonosz erő állítja talpra ismét. Gonosz erő, de a gonoszság egyetlen tartaléka, amivel úrrá lehet sorsán és embertársain. – A másik elbeszélés fikatív történet Avilai Szent Terézről. Az ő gyötrelme sem kisebb – ha ellenkező előjelű is –, mint Veronikáé. Egész lelkével a Magasat szomjazza, az elragadtatás pillanatát, amikor lelke másutt lesz, nem a földön. De vágyai: a Sátán őt is megkísérte. Nyugtalan szelleme a hit boldogsága, s a hit igaza felett tépelődik. Nem csapda-e a hit is? S ha van igazság, hol található, s egyáltalán: mi az?

Pályi András mindkét regénye felkavaró, tabukat nem ismerő, megrázó olvasmány.